

staae hen; men det er ganske vist, at der i alt Fald kunde gjøres Noget til i Anmærkningerne at stille det virkelige Forhold klarere for Die. Jeg veed naturligtviis meget vel, at denne Bemærkning rammer et Udsnit af Finanslovsforslaget, paa hvilket Finansministeren ikke directe har Indflydelse, og hvis Form ikke directe bestemmes af ham, men der ligger jo heller ikke nogen Dadel i mine Ord. Jeg udtaler kun det Ønske, at man i det Ringeste i Anmærkningerne vil gjøre sig Umage for at fremkalde et correctere Billede af den virkelige Tilstand ved de Anstalter, der have deres Indtægter i Korn, end det har været Tilfældet ved den Fremgangsmaade, der er fulgt i de senere Finanslove og de dem ledsagende Anmærkninger.

Andræ: Da det synes, som om der just ikke er nogen stor Tilbøjelighed til at tage Ordet, saa skal jeg dog tillade mig at hittede Udskiftning i Anledning af den foreliggende Sag. — Jeg skal dog aldeles ikke tale om det Tidspunkt, paa hvilket denne Sag atter iaar er kommen til det høie Thing, thi hvad der kunde siges derom, kan vistnok Enhver sige sig selv. Jeg antager just heller ikke, at der er nogen synderlig Udflugt til, at man fra Landstingets Side vil foretage Forandringer i det foreliggende Lovforslag. Der er ikke destomindre dog Enkeltheder deri, som ganske sikkert maaskee passende kunde gjøres til Gjenstand for saadanne Forandringer. — Jeg skal saaledes blot fremhæve et Æneste, der angaaer eet eller, om man vil, to Punkter paa Krigsministeriets Budget. For at ærede Medlemmer kunne forstaae dette Punkt, maa jeg maaskee forudstille en kort Bemærkning. Det blev af den Forsvarscommission, der behandlede Hærsforholdene, fremhævet, at man, forsaavidt Anvendelsen af Militairarbejdere angik, just ikke skulde søge eenfaldigt at faae Arbejder opfundne, til hvilke man kunde anvende denne Art af Medborgere, men at der, hvor de skulde anvendes, burde være en Sort rimelig Nødvendighed for just at bruge

dem, og at det med Hensyn til megen Tjeneste kunde være naturligt og rimeligt, om man foretrak simpel, leiet Arbeidskraft. Krigsministeren havde nu ved iaar at udarbejde sit Budget handlet i Overensstemmelse hermed. Han havde t. Ex. til Udførelsen af endeel meget underordnet Arbejde ved Casernerne, som væsentligt bestaaer i at seie Gaarde, rense Trapper, pudse Lamper osv. — altsaa endeel sædvanligt Gaardskarlearbejde. — foreslaaet bevilget en lille Sum, saavidt jeg erindrer 4—5,000 Rd. Dette har man imidlertid i det andet Thing ikke fundet rigtigt. Man har der meent, at det dog var bedre dertil at bruge indkaldte Folk. Men det forekommer mig dog just ikke, at man kan sige, at det er paa dette Gebeet at vor Grundlovs Bud om, at enhver vaabensfør Mand skal deeltage i Fædrelandets Forsvar, finder sin naturlige og sunde Anvendelse; det forekommer mig, tværtimod, at det Modsatte turde være en ganske rimelig Opfattelse af Forholdet, og at man altsaa, naar der da ikke var Tale om meget store Pengebesparelser — thi saa kunde man naturligtviis under vore fortrykte finansielle Forhold være nødsaget til at see igjennem Fingre med Meget, hvorved Finansernes Velvære kunde rettes — virkeligt burde have grebet det nævnte Forslag fra den høitagtede Ministers Side med megen Glæde. Men det er, som sagt, ikke skeet. Der er i §. 22 under Litra F. f. — det er skjult saaledes, at der hører et meget skarpt Østik til at opbage det — foregaaet den Forandring, at man har nedsat den af Krigsministeren under denne Conto begjærede Sum, og dette er blevet fulgt af en Forhøielse paa mangfoldige andre Conti, som ere spredte rundt omkring under forskjellige Litra'er; hvis man vil gaae disse Forhøielser efter, vil man finde, at det hele Resultat, som opnaaes ved den stete Forandring, er en Pengebesparelse af 850 Rd. Men dette er dog, forekommer det mig, just ikke en Sum af den Størrelse, at den skulde kunne bevæge En til at forstøbe det Forslag, der var gjort af den høitærede Minister. Meget værre og, om man vil, meget mere betegnende